

IN HET HOLST VAN DE NACHT

HET HART KLOPTE BIDAYN IN HAAR KEEL. Ze wist wat er met haar zou gebeuren, wanneer ze betrappt werd. Ze stond op de gang en elke afzonderlijke vloerplank scheen het op haar gemunt te hebben. Als ze hier overdag langs liep, was er nauwelijks een geluid te horen, maar nu ging elk van haar stappen gepaard met een gekraak dat haar als een donderslag in de oren klonk. Ze kon nog omkeren. Wanneer ze hier op de gang werd betrappt, kon ze gemakkelijk een smoesje verzinnen.

Ze dacht aan Nandalee die ergens in het woud op haar wachtte. Ze kon haar vriendin niet in de steek laten! Zonder haar hulp kwam Nandalee nooit bij het Alfenhoofd. Als ze aan de besneeuwde top dacht, waarop de drakenelfen zich voor hun aanval op de Diepe Stad hadden verzameld, liepen haar de rillingen over de rug. Nandalee wilde de wouden in die zich vanaf de hellingen van die magische berg tot aan de grens van Snaiwamark uitstrekten. Wie of wat Nandalee daar zocht, had ze Bidayn niet willen zeggen. Van daar waren het nog honderden mijlen naar Koningsstein.

Voetje voor voetje sloop Bidayn verder, haar laarzen in haar hand. De planken waren onaangenaam koud. Er hing een lichte geur van wapenolie in de lucht. Nog een paar stappen naar de trap die naar beneden naar de hal van de zwaarden leidde. Ze was er bijna.

Een luid geknars liet haar verstijven. In stilte vervloekte ze de houten vloer. Ze kon een bezwering weven die alle geluiden om haar heen absorbeerde, maar dat zou dwaas zijn! Midden in het Witte Paleis naar de krachtlijnen reiken zou nog veel meer aandacht trekken dan haar klungelige poging geluidloos over deze vervloekte vloer te sluipen. Als iemand anders toevallig een bezwering zou weven, zou hij ongetwijfeld merken dat ze naar het magische net reikte. Als er midden in de nacht een camouflagebetovering werd geweven, zou iedere meester in het Witte Paleis onmiddellijk poolshoogte gaan nemen waarom dit gebeurde.

Bidayn zette weer een stap. Ditmaal waren de planken haar gunstig gezind. Nog twee geluidloze stappen en ze was bij de balustrade van de galerij die rond de hal van de zwaarden liep. Beneden brandde een enkel lichtje. Een kaars waarvan de vlam spookachtig in een paar zwaardlemmeten werd weerkaatst.

Bidayn wilde net op de eerste trede van de trap stappen, toen beneden een deur piepte. Ze verstijfde midden in haar stap. Klonken daar stemmen? Bidayn dook in elkaar. De balustrade bood nauwelijks dekking, maar het was donker. Wie niet scherp rondkeek, zou haar niet ontdekken.

‘Die zien we nooit meer terug, wat ik je brom,’ zei een hoge stem.

‘Laten de trollen haar maar opvreten,’ antwoordde een norske bas. ‘Ze heeft het dubbel en dwars verdiend. Weet je nog hoe ze mijn broek in de fik liet vliegen, alleen omdat ik die verdomde vogel op haar tafel wilde opeten?’

‘Ik heb je nooit meer zo mooi zien dansen,’ zei een derde giechelend.

Drie kobolds kwamen de hal van de zwaarden in. Ze hadden een donkere, leerachtige huid, lange puntneuzen en enorme monden. Hun sprietige haar zat verborgen onder rode mutsen. Ze reikten bij een elf nog niet tot de knie. Bidayn wist niet hoeveel kobolds er in het Witte Paleis rondliepen. Gewoonlijk sloeg ze nauwelijks acht op hen. Net als in de paleizen van Arkadië deden ze ook hier het eenvoudige en zelfs minderwaardige werk. Zij hadden verborgen eigen wegen achter de muren, zodat ze het grootste deel van de tijd onzichtbaar bleven. Als overdag ergens veel elfen waren, verschenen zij daar liever ’s nachts.

Twee kobolds droegen kleine emmers en poetslappen. De derde had alleen een pijp met een lange steel. Voor een kobold was hij ongewoon corpulent. ‘Daar voor bij de deur,’ beval hij met een basstem. ‘Die lui vegen nooit hun voeten. Dat de Vleessmid ze allemaal moge halen, dat vervloekte elfenzootje.’

Bidayn geloofde haar oren niet. Ze had nog nooit kobolds afge luisterd. Ze wist wel dat velen nogal rebels heetten te zijn, maar dat het zo erg was, had ze niet gedacht.

‘De Vleessmid is nog te goed voor die Nandalee,’ zei de kobold met de hoge stem, terwijl hij neerknielde en de vloer bij de ingang begon te dweilen. ‘Elf gebraden in honing, dat is het passende einde

voor haar. Die heeft een steenpuist op mijn kont getoverd, dat verdomde loeder, toen ze erachter was gekomen dat ik elke ochtend in de waterkruik heb gespuugd die ik op haar kamer kwam brengen.'

'Ze was de enige die onze namen onthouden heeft,' merkte een tweede kobold op, terwijl hij op zijn hurken ging zitten en twee borstels onder zijn blote voeten bond.

'Om ons beter te kunnen betoveren, hersenloze zultkop,' barstte de dikzak met de basstem uit en hij blies een wolk tabaksrook omhoog naar de galerij. Bidayn dook dieper in elkaar. Had hij haar gezien?

'Mij heeft Nandalee anders nooit wat gedaan,' hield de tweede kobold vol en hij gleed onderwijl als een schaatser op de handborstels over de stenen vloer. 'Ze heeft me zelfs een keer een appel gegeven.'

'Daar zat dan beslist een worm in.'

'Nou en? Ik houd van appels die een beetje rimpelig zijn en een paar bewoners hebben. Die smaken beter, vind ik.'

De dikke kobold keek nog steeds op naar de galerij. Bidayn hield haar adem in. Kon hij haar zien? Of had hij alleen een geluid gehoord? 'Schiet op, jullie tweeën,' bromde hij zonder naar zijn kameraden om te kijken. Vervolgens zei hij nog iets, maar zo zacht dat Bidayn het niet verstond.

De kobolds haastten zich nu duidelijk om het werk af te maken. Zou de dikzak haar hebben herkend? Zouden ze een van de meesters roepen? Sinds het incident in de bibliotheek, waarbij Nandalee door het magische venster met zijn bonte kleuren glas was gezogen, was het de novicen streng verboden 's nachts rond te sluipen.

De drie kobolds pakten hun dweilen, emmers en borstels en trokken zwijgend verder. Zouden ze wachten tot ze naar beneden kwam? Bidayn hield zich muisstil en telde in gedachten tot vijfhonderd. Toen er nog steeds niets te horen was, waagde ze zich de trap af.

Op de eerste trede bleef ze opnieuw staan en luisterde. Alles bleef stil. Ze sloop verder naar beneden en stak op een holletje de hal over. De buitendeur was goed geolied en ging geluidloos open. Bezorgd keek ze op naar de hemel. De maan stond al laag. Ze had Nandalee beloofd een uur voor de dageraad bij de alfenster te zijn en ze had nog een lange weg te gaan.

De hemel was slechts licht bewolkt. Het was te licht, dacht Bidayn

vertwijfeld. Als een van de meesters niet kon slapen en uit zijn raam stond te staren, kon hij haar onmogelijk over het hoofd zien. Voor het Witte Paleis lag een park met bloembedden, brede gazons en heggen.

Bidayn bleef dicht bij de muur van het gebouw, schoot haastig over een smal gazon en hurkte in de schaduw van een oude beukenhaag. Een vogeltje kwetterde geschrokken tussen de dichte takken. Bidayn keek op naar de vensters. Ze weerspiegelden het maanlicht, zodat ze niet kon zien of daar misschien iemand stond te kijken.

Ze bleef in de schaduw en zocht haar weg door het labyrint van hagen tot ze bij de gang kwam waar de klimrozen overheen groeiden. Dat leidde naar het paviljoen aan de rand van het park. Hier hing een zware bloemengeur in de lucht. Voor het eerst sinds ze haar kamer had verlaten, voelde ze zich wat veiliger.

Toen ze bij het paviljoen kwam, was ze bijna vijfhonderd schreden van het Witte Paleis verwijderd. Ze tuurde over de gazons die door de maan werden verlicht naar de donkere zoom van het woud. Nevelslierten hingen tussen de bomen. Het was doodstil.

Bidayn concludeerde dat ze het nu wel kon wagen een bezwering te weven. Ze was ver genoeg van het Witte Paleis vandaan, hoopte ze. Zacht sprak ze een machtswoord en ze riep de nevel uit het bos naar zich toe. Als door een licht briesje voortgedreven strekte de mist zijn bleke armen over het open terrein uit. Ook uit het hoge gras steeg nu nevel op. Bidayn wachtte geduldig tot de mist het paviljoen en de rest van het terrein aan het oog onttrok, toen liep ze verder. Weldra was haar gewaad tot ver boven haar knieën doornat van het bedauwde gras.

Toen ze de zoom van het woud bereikte, knielde ze neer en trok haar laarzen aan. Het was haar gelukt! Nu hinderde het niet meer als er stenen onder de dikke zolen knarsten of dunne twijgen braken. Opgelucht liep ze het woud in. Het pad voor haar werd weliswaar door de mist aan het oog onttrokken, maar ze kende de weg. Ze voelde de pulserende kracht van een alfenpad dicht bij haar. Dat zou haar naar de alfenster brengen, waardoor Nandalee naar het noorden wilde vluchten.

Niet ver van haar vandaan riep een uiltje haar een nachtelijke groet toe. Vergeleken met de oerwouden van Nangog was dit bos

gewoon idyllisch te noemen. In de buurt van het Witte Paleis was maar weinig struikgewas, want de kobolds hakten het kreupelhout om brandstof in de keuken te hebben.

Bidayn schoot flink op. Ze had zeker een mijl gelopen, toen achter haar een vertrouwde stem klonk.

‘Een ongewone omgeving voor een wandelingetje op dit vroege uur, nietwaar?’

Geen vriendendienst

Lyvianne zag geamuseerd hoe Bidayn in elkaar kromp, toen ze de novice aansprak. Bijna had ze de jonge elfin gemist. De nacht was ideaal om weg te sluipen. Licht genoeg om zich te oriënteren, maar donker genoeg om zich te verbergen. Als Bidayn de nevel niet over het open terrein naar zich toe had geroepen, zou ze onopgemerkt zijn gebleven, want Lyvianne had op de verkeerde plek op haar gewacht.

‘Ik hoop dat je ons beider intelligentie niet beledigt door me een of ander ijselijk verhaal te vertellen, waarom ik je op dit uur in het bos aantref.’

Bidayn had verrassend snel haar kalmte hervonden. Rustig keek ze Lyvianne in haar ogen. Door haar tijd op Nangog en de strijd in de Diepe Stad was de jonge elfin veranderd. Ze was harder geworden. En met het netwerk van dunne littekens op haar gezicht zag ze er vreeswekkend uit, vond Lyvianne. Vreemd. Ze zou er bijna bang van worden als ze Bidayn niet zo goed kende. Op een dag zou ze een machtige magieweefster zijn.

‘Ik ben hier om een vriendin te helpen.’

‘Ik moet bekennen dat Nandalee ook op mij indruk heeft gemaakt, toen ze voor de meesters sprak. Ze heeft visioenen die ver boven de gebruikelijke toekomstplannen van een novice uitstijgen. Ze heeft de moed open over een tijd te praten, waarin de elfen geen onderdanen van de draken meer zijn. Ik heb respect voor haar. Als ze maar niet zo ergerniswekkend impulsief was. Naar Koningsstein gaan is het domste wat ze kan doen. In het gunstigste geval betekent het verbanning voor haar. Wil je soms met haar meegaan, Bidayn?’

‘Dat was aanvankelijk niet mijn bedoeling.’

‘Waarom overweeg je dan nu om je bij deze onzalige onderneming aan te sluiten?’ Lyvianne sprak op barse toon, hoewel ze in haar hart blij was. Bidayn reageerde precies zoals ze had gehoopt.

‘Wel, meesteres, nu duidelijk is dat ik Nandalee tegen de bevelen van de meesters van het Witte Paleis in heb geholpen, ben ik daarvoor vanaf nu geen novice van het Witte Paleis meer. Dan kan ik ook met Nandalee meegaan.’

Lyvianne schudde haar hoofd. ‘Je verdedigt jezelf niet eens?’

‘Ik ga niet smeken. Ik ben uit vrije wil hier en ik was me bewust van het risico dat ik heb genomen.’

‘Heb je er bij je overwegingen niet even bij stilgestaan dat ik je misschien niet als leerling zou willen verliezen?’

Bidayn trok verrast haar wenkbrauwen op. ‘U zou voor mij liegen?’

‘Wanneer is zwijgen al meteen liegen?’ Ze zag de groeiende hoop in de ogen van Bidayn. ‘Je belooft mij dat je niet met Nandalee mee zult gaan en ik beloof je dat de meesters van het Witte Paleis niets over dit wandelingetje zullen horen.’

‘Maar waarom bent u dan hier?’

Lyvianne glimlachte, hoewel ze zich ergerde aan Bidayns wantrouwen. ‘Om er zeker van te zijn dat je geen domme dingen doet en je niet uit een misplaatste opvatting over vriendschap samen met Nandalee in het ongeluk stort.’

‘Dat zou ik niet doen. Ik... Het betekent veel voor me dat ik uitverkoren ben om een drakenelf te worden. Ik zou deze kans niet zo gemakkelijk willen verspelen als Nandalee.’

‘Het doet me deugd dat te horen. Waar wil Nandalee heen gaan? Er is een alfenster midden in Koningsstein, maar hij ligt hoog in een spelonk. Wie hem gebruikt en niet kan vliegen, zal te pletter vallen.’

‘Ze wil naar het Alfenhoofd. Waarom ze haar reis zo ver van Koningsstein begint, heeft ze me niet verteld.’

Lyvianne was verrast. Had Nandalee heimelijk een heel ander doel dan ze de anderen had willen laten geloven? Was ze misschien opnieuw onderweg op een missie voor de eerstgeschapene?

‘Je gaat niet met haar mee en je vertelt niemand van onze ontmoeting, ook Nandalee niet. Als bekend zou worden dat ik je heimelijke wandelingetje verzwegen heb, zou zelfs ik in de problemen

komen. Bovendien ben je me nog een dienst schuldig.’

Bidayn knikte dankbaar.

‘En haast je nu een beetje. Ik weet zeker dat Nandalee vol ongeduld op je wacht.’

‘Dank u, dat zal ik nooit vergeten.’

Lyvianne glimlachte vriendelijk. ‘Als je dat serieus meent, zou je niet zo formeel met me moeten praten wanneer we alleen zijn. Je hebt me nu in je macht. Ik heb met je samengezworen tegen de meesters van het Witte Paleis.’

Bidayn leek ongelooflijk opgelucht. Ze putte zich nogmaals uit in dankbetuigingen en haastte zich weg. Ze was nog altijd verbaazingwekkend naïef, vond Lyvianne. Zonder dat ze zich daarvan bewust was, had ze haar beste vriendin verraden.

Peinzend liep de meesteres terug naar het Witte Paleis. Nu zou ze het vertrouwen van Bidayn beschamen. Zou haar novice daar ooit achter komen? Waarschijnlijk niet. Dat Nandalee haar reis zou overleven was hoogst onwaarschijnlijk. En de trollen waren niet het grootste gevaar dat in Snaiwamark op haar loerde.

In het Witte Paleis daalde ze meteen af naar de grote bibliotheek die zo weinig werd gebruikt. Lyvianne hield van de stoffige stilte hier beneden, de geur van perkament en boeken die in leer waren gebonden. Er brandde maar een enkele lamp. Uit een ooghoek zag ze de schaduw van een kobold wegschieten. De schat aan kennis van het Witte Paleis was aan hun zorgen toevertrouwd en zij zorgden ervoor dat er altijd lampen brandden. Zouden ze de geschriften ook lezen?

In snel tempo liep de elfin door de zalen vol boeken tot ze bij de kamer kwam waarvan de toegang voor novicen ten strengste verboden was. Het vertrek was koeler dan de overige zalen. Hier waren minder boekenplanken. Hier werden de boeken en perkamentrollen over de meer duistere varianten van de magie bewaard. Op de leestafel lag een laag stof. Ook de kobolds kwamen alleen maar in dit vertrek als ze daar opdracht voor kregen.

Lyvianne keek naar het grote ronde venster vol bontgekleurd glas, dat bijna een hele wand bedekte. Door de duizenden glazen facetten viel een mat licht, hoewel de bibliotheek onder de grond lag en er achter het venster geen vertrek meer was. Lyvianne werd steeds opnieuw door het venster gefascineerd. Geen twee stukken glas had-

den dezelfde kleur. Ze waren in een onregelmatig patroon gerangschikt en wanneer ze er langer naar keek, be kroop haar een gevoel van duizeligheid.

Lyvianne schrok op van een zacht geknars. Het bontgekleurde venster was doordrongen van drakenmagie en zoals alles wat de draken schiepen, straalde het iets onheilspellends uit. Het scheen te leven, zelfs een eigen wil te hebben. Wie moedig genoeg was en veel ervaring had kon het op velerlei manieren gebruiken. Dacht je bijvoorbeeld aan een plaats die je ooit had gezien en sprak je hardop een machtswoord uit, dan kon je zien wat daar gebeurde.

Opnieuw een geknars. Lyvianne zag hoe een van de gouden zettingen zich vervormde. Een stuk glas veranderde van vorm, werd langer. Het werd opeens kouder. Lyviannes adem hing in een dampwolk voor haar mond. Ettelijke manen geleden had Bidayn haar hier gevonden. Indertijd had ze het wiegelied voor haar kinderen gezongen. Ook dat was doordrongen van magische kracht. Wanneer ze het lied voor het venster zong, kon de Gouden Draak haar horen, waar hij zich op dat moment ook bevond. Hij wilde weten wanneer Nandalee uit het Witte Paleis vertrok. Hij had voorzien dat ze niet lang zou blijven.

‘Het is niet verstandig een hemelslang uit te dagen, Nandalee,’ zei ze diep in gedachten. Ze mocht de jonge elfin wel. Maar dat was geen reden haar te ontzien. Lyvianne had een eed van trouw aan de Gouden Draak gezworen. Zij was zijn eerste drakenelf. Dit verbond gold voor eeuwig en haar sympathie voor Nandalee eindigde op het moment dat ze in conflict kwam met haar trouw aan de Gouden Draak.

Lyvianne begon zacht te zingen, terwijl het patroon van het bontgekleurde venster verder veranderde. Steeds sneller bewogen de gekleurde stukken en veranderde de zetting, tot het venster ten slotte in een kring van wervelende tinten veranderde en Lyviannes lied bijna door het geknars van het ronddraaiende glas werd overstemd.

*Schaduwwevers,
Droomgevers,
Zwerven door de nacht
En sluipen o zo zacht.*

*Ze zijn vrienden, heel vertrouwd
Hebben in je hart geschouwd.
Brenge je door een dromenpoort
Naar een wonderbaarlijk oord.*

Stormrammen

Kurunta probeerde zijn dikke hand onder zijn oksel in een spleet van zijn linnen pantser te duwen. Hij had last van een verschrikkelijke jeuk, een gevolg van de brandwonden die hij in het gevecht met Datames, de hofmeier van Aaron, had opgelopen.

Zojuist was hij door de magische poort op de vlakte van Kush gestapt. De droge hitte overspoelde hem als een golf, ook al was het nacht. Het zweet brak hem uit onder zijn oksels en stroomde martelend langs zijn rug omlaag. Het was hier verrassend donker, geen fakkel verlichtte het nachtelijke duister. Alleen een paar olielampen brandden langs de weg en vormden een spoor naar het bivak van de Onsterfelijke Muwatta. Bevelen werden niet geschreeuwd, er werd alleen gefluisterd. En de menigte mensen die door de poort kwam gelopen, bewoog zich traag voorwaarts.

Kurunta had slechts met een groepje lijfwachten gereisd. Hij was een heel stuk door de steppe getrokken, omdat hij niet door een van de magische poorten van de Ischkuzaja wilde gaan. Deze schoften die naar paardenmest stonken, vertrouwde hij absoluut niet. De bruidsschat gewoon verdubbelen! Dat was zelfs voor smerige barbaren een ongehoorde brutaliteit.

‘Uit de weg, stelletje schooiers! Maak plaats voor de Hoeder van het Gouden Gewelf!’ De commandant van zijn lijfwacht duwde een drager die voor hen was neergehurkt tegen de grond en hief dreigend zijn zware eikenhouten staf op om die op een volgende drager te laten neerkomen.

‘Laat maar, Labarna. We hebben de tijd.’ Het kwam Kurunta goed uit, wanneer het nog even duurde voor hij zijn grootvorst ontmoette. Hij wist nog steeds niet hoe hij Muwatta het nieuws over de brutaliteit van de barbaren moest vertellen. Ook dat was een reden, waarom hij zich op zijn reis niet had gehaast.

Labarna stootte zijn staf geërgerd in de grond. De kapitein was

een boom van een vent. Hij stak meer dan een hoofd boven de andere lijfwachten uit en Kurunta had voor zijn escorte alleen lange mannen gekozen. Labarna zette zijn helm af en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Zijn hoofd was kaalgeschoren, afgezien van twee lange vlechten die van zijn slapen hingen.

‘Het zal niet lang meer duren of je kunt als de bliksem in de slagorde van Aram inslaan,’ zei Kurunta sussend. ‘Deze dragers zijn je woede niet waard.’

‘Ik heb Išta gezworen dat ik ter ere van haar drie dozijn vijanden zal doden,’ verklaarde hij plechtig.

Kurunta keek zijn kapitein vol waardering aan. Dat zou hem zeker lukken. Labarna trok met een reusachtige knots ten strijde en zijn krachtige slagen verbrijzelden alles: schilden, botten en zelfs evertandhelmen. Niets was tegen het oergeweld van zijn slagen bestand.

‘Ik zal aan je zijde staan en de doden samen met jou tellen,’ verklaarde Kurunta glimlachend. ‘En wanneer je je belofte gestand doet, zal ik ervoor zorgen dat je de levende godin zelf zult ontmoeten. Ik zal haar je naam noemen en ze zal over je moed horen.’

Labarna’s ogen werden groot. Kurunta zag enthousiasme maar ook een spoor van angst in het gezicht van zijn kapitein. Labarna knielde neer. ‘Ik ben maar een nietswaardige worm. Ik verdien het niet...’

‘Je bent een held van Luwien.’ Kurunta verhief zijn stem zodat iedereen in de wijde omtrek hem kon horen. ‘Wanneer de strijd geleverd is, zullen we drie mijlen ver over de lijken van de verslagen vijanden lopen, zonder dat onze voeten ook maar één keer de stoffige bodem beroeren.’ En zachter liet hij er op volgen: ‘En wanneer je me het hoofd van de hofmeier Datames brengt, Labarna, schenk ik je als beloning mijn stadspaleis in Isatami.’ Sinds de dag dat hij daar verminkt werd, had hij sowieso geen voet meer in die stad gezet. Kurunta stelde zich voor hoe hij de schedel van die baardeloze hofmeier met goud zou laten bekleden om hem als taferversiering bij toekomstige feesten te gebruiken. Hij lachte bij de gedachte hoe hij de schedel zou tonen aan gasten die hij een stille waarschuwing wilde geven.

Eindelijk kwam er beweging in de colonne. De dragers werden opzij geleid naar een deel van het reusachtige kamp dat meer zuidelijk was gelegen. Kurunta was verrast dat hij zich al snel tussen

de rijen bivakkerende soldaten bevond. Nergens brandde een vuur. Wat was hier aan de hand? Aan de horizon kon hij duidelijk het oranje-rode schijnsel boven het legerkamp van Aram ontwaren, dat zich mijlenver langs de drooggevalle rivierbedding uitstrekte. Maar hier bij de Luwiërs was alles donker. Waarom?

Ze gingen snel verder. Voor hem ontdekte hij de silhouetten van reusachtige tenten, groter zelfs dan de tent van de Onsterfelijke Muwatta.

‘Uit welke satrapie komen jullie?’ riep een van de wachtposten hun toe.

‘Voor je staat de Hoeder van het Gouden Gewelf!’ reageerde Labarna geërgerd. ‘Hoe heet jij die het waagt de rechterhand van de Onsterfelijke Muwatta de weg te versperren, wanneer hij zich haast om bij zijn heer te komen?’

Kurunta lachte fijntjes om de stilte die in het duister viel. Hij vroeg zich af of hij het vierendelen ook als straf zou invoeren. Tot dusver was deze manier van terechtstellen in Luwien niet toegepast.

‘Neemt u me niet kwalijk dat ik u in het duister niet herkende. Er lopen vannacht te veel mensen in het kamp rond en deze weg is alleen voor hen die tot het directe gevolg van de Onsterfelijke behoren. De Onsterfelijke Muwatta bevindt zich bij de...’ De wachtpost zweeg plotseling opnieuw alsof hij een tweede fout had gemaakt. ‘De grootvorst inspecteert de nieuwe troepen. Ik zal u bij hem laten brengen.’

Twee krijgers met de hoge helmkammen van paardenhaar van de koninklijke lijfwacht traden uit het duister tevoorschijn. Zwijgend wenkten zij Labarna hen te volgen. Ze liepen over een brug van dikke boomstammen, die over een gracht lag, waarachter een hoge aarden wal was opgeworpen. Dit deel van het kamp was helemaal nieuw. Overal stonden wachtposten.

Kurunta keek nieuwsgierig om zich heen, maar kon niet ontdekken wat hier zo zwaar werd bewaakt. Er stonden uitsluitend wachtposten uit de lijfgarde van Muwatta.

Ze werden tussen een paar reusachtige tenten door geleid tot ze bij een palissade van hoge bamboestammen kwamen waarachter licht brandde. Er hing een eigenaardige geur in de lucht. Van dierenmest. Kurunta kon hem niet thuisbrengen. Paardenpoep was het in ieder geval niet.